Atvirlaiškis Valerijai Čiurlionytei, [1916-06-08], [iš Petrogrado – į Lipecką].

Išsiunčiau rytą tau tokią atvirutę.

Išsiunčiau rytą tau tokią atvirutę. Dabar gailiuos, kam tai padariau. Aš neturiu teisės tau taip rašyti, aš neturiu tave kankinti. Bet ką aš padarysiu, kad aš nebežinau, ką bedaryti. — Taip beprotiškai skaudu, taip noris kam pasiskųsti, brolišką paguodos balsą išgirsti… Kam gi aš daugiau pasiskųsiu, kad ne tau, kam aš daugiau bereikalingas!.. Šiandie visądien degte degiau laiško belaukdamas… [O] kas, kad ir rytoj jo nebus?.. Atleisk man, kad aš toks nekantrus. Aš tikiu in tave, bet laiškas Tavo del manęs — tai paskutinioji parama skęstančiam. Ar supranti tu, kad aš be tavo laiškų gyvent negaliu, kad aš numirsiu beklejodamas!.. Aš nieko daugiau nenoriu ir nieko neprašau, tik vieno maldauju: pasigailėk manęs, Sesute, numylėta mano! Pasigailėk manęs! Viena mano viltis ir gyvenimo parama! Ką aš darysiu, jei ir rytoj nuo tavęs laiško neturėsiu?.. — Šiandie pas mane karštis. Per daug verkiau turbūt. Pernakt mokinsiuos graikų kalbą, kad nesikartot valandos, pergyventos per dieną.

— — — — — — — — — —

Dabar truputį ramiau pasidarė. Iš mano lango matos sauloleida. Raudona, kraujuota. Rymau prie lango. Kažkaip viskas juokinga. Dūšioj nauji skausmo verpetai auga. Rytoj Devintinės. Šventė. Didelė. Pažiūrėsiu, kokią naują ironiją atneš rytojus. Dieve mano! Kažko nepasigailėčiau, by tik nuo tavęs žinią sulaukus! By tik tavo balsą išgirdus!

Aš nuo tavęs išmaldos, vien išmaldos teprašau. Sesute, ką man padaryt, kad taip beprotiškai skaudu nebūt, kad nebūt taip klaiku ir baisu, kad tokia tuštuma ir klaikuma neslėgt?.. Ar Tu jauti, kaip baisu mano sieloj, ką aš dabar turiu bepergyventi?.. Argi visas gyvenimas bus jau toks beprotiškas?.. Ar tu meldeis už mane?.. Sesute, atlankyk mane sapne šią naktį, ištiesk savo laiminančią ranką! Kodel mano sapnai tokie beprotiški?.. Sesute, išklausyk meldimo mano!.. Laukiu palaiminimo nuo Tavęs.

Bolyt[i]s

KOMENTARAI